

Du Vandringsmand ved Søen.
(Uranienborg)

1.

Du Vandringsmand ved Søen,
O stands din raske Gang!
Vend hisset dig mod Øen,
Og hør min Mindesang!
Vend derhen dine Tanker,
Din Længsel og din Sorg!
Paa hine gule Banker
Stod før en Ridderborg.

2.

I længst forsvundne Dage
Var den i Glands og Magt,
Nu er der knap tilbage
Ruiner af dens Pragt.
Men i de gamle Tider
Da var den høj og stor,
Og saaes til alle Sider,
Og kneisede fra Jord.

3.

Tit våged der et øje
alt i den nat så lang
og spored i det høje
de lyse sjerners gang.
Nu stjerneborgens mure
er sjunkne hen i grus,
og ploven monne fure,
Urania ! dit hus.

4.

Men hvergang Solen daler,
Seer den til Hveen huld,
Hvor Aftenrøden maler
Sig end erindringsfuld.
Veemodig Maanen iler
Forbi sin elskte Kyst,
Og Freyas Stjerne smiler
Med hellig Elskovs Lyst.

5.

Da røres det og tindrer
I Borgens dybe Grund:
Den troer, at den erindrer
En gammel Aftenstund:
For nogle Øieblikke
Den gjerne frem sig skjød,
Men ak! det kan den ikke,
Den synker i sin Død!

Melodi: Henrik Rung (1807-1871)
Tekst: Johan Ludvig Heiberg 1791-1860